

КЊИЖЕВНИ ЧАСОПИС ЗА ДЕЦУ

РИЗНИЦА

БРОЈ 1

ЗАШТО СЕ
КАЖЕ?

КРАТАК КУРС
БОНТОНА

АЗБУКОВАЊЕ

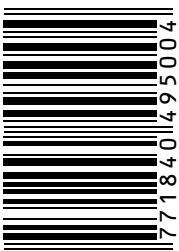
СТРИП

ПОСТЕР
ЉУБИВОЈА
РШУМОВИЋА

БИСЕРЧИЌИ

Бања Лука, Година I, Бр. 1, цијена 3 KM

ISSN 1840-4952

9 771840 1495004

УПОМОЋ, НЕКО МИ ЈЕ УКРАО РАСПУСТ!!!

И то ми је нека фора –
Зграбише ме, полуголу,
Право с мора,
Па у школу!

Живот уме бити драма
Ипак стиже тај смак света,
Опкољена дрхтим сама
Међ' сто нових пубертета!

Шта ме ово, јадну, снађе,
Ко измишља финте глупе –
Када ми је, баш, најслађе
Да ме ћушне међу клупе?

Ја болујем тешку тугу –
Зашто нисам она птица,
Што с јесени лети југу,
Већ сам само – НАСТАВНИЦА!

Шта се ово збива сада,
Ко ми тесно рухо кроји –
Макнуше ме усред хлада,
Испред табле да се знојим?

Да л' је ово света смак,
Не разумем такав гест –
Гледах сунца излазак,
А сад овај глупи тест.

Ја сам жртва подлог штоса,
Из потоје што се свуља –
До малопре ходах боса,
Ципела ме сада жуља!

Нећу ову страшну мору,
Од муке ћу просто пући,
Глумим жртву у хорору,
Хоћу кући! Хоћу кући!

ИМПРЕСУМ

„Ризница“ књижевни часопис за дјецу, Бања Лука, Година I, Бр. 1,

Издавачи: „Графомарк“ Лакташи, „Култарт“ Бања Лука

За издаваче: Светозар Ђеркета, Слободан Стошић

Главни уредник: Невена Стошић

Редакција: Тоде Николетић, Ранко Павловић, Слободан Станишић, Пеђа Трајковић,

Бојана Стошић, Невена Стошић

Илустрације и умјетнички директор: Пеђа Трајковић

Лектор: Бојана Стошић

Компјутерска припрема: Драган Савичић

Адреса редакције:

Бања Лука, Слободана Јовановића 5

Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271

e-mail: casopis_riznica@yahoo.com

Пројекат „Ризница“ и издавање часописа помогло Министарство просвјете и културе РС

ISSN 1840-4952

Ријеч уредника...

Првог септембра, пред сам крај лета ил' почетак јесени, да будем фер, мале, нестрпљиве деце чека да сване, чека јер ...

ПОЧИЊЕ ШКОЛА !

До јуче балавци, клинци, клинцеze, данас већ главни јунаци, татине мазе, мамине кмезе потају ђаци прваци !

ПРВАЧКА

Види ме, зар нисам даса?
Шта ће ми играчке глупе!
Једва чекам да ускочим
у чувене школске клупе

Спанаћ, воће и поврће,
Месо, супе, шоље млека,
Јео сам и пио стално,
Да порастем као сека.

Шта се чека? Септембар је,
Порастао сам, немам треме.
Водите ме у ту школу.
Сматрам да је крајње време!

Знам ја шта је школа - ВРТИЋ
ЗА ОДРАСЛУ ДЕЦУ, ЂАКЕ !
Стигао сам, и спреман сам -
Сврстајте ме међ' прваке!

ЂАК ПРВАК

Велика сам, видите ме,
Нисам тамо нека клинка.
Нити шврћа, баш сам лепа,
Не треба ми чак ни шминка.

У школу ја данас крећем,
Првак сам и већ је време
Да упознам школске проблеме.

Мама, тата, средите ме,
ко за празник, баш свечано,
Зар да првог дана школе
Будем прасе умазано.

Хаљиница, ципелице,
Чарапице, нек све штима,
Торба школска, и то плава
Да се слаже са очима.

Па да тако дотерана,
Отрчим међ' нове ђаке,
Најлепши смо и најмлађи.
Три пут: „Ура!“ за прваке !!!

Драги читаоци, добродошли у нашу Ризницу !

За почетак, требало би да вам објасним шта је то Ризница.

Ризница је први дјечји књижевни часопис у Републици Српској који смо желели да вам на милом и занимљив начин приближимо свијет поезије, и књижевности уопште, да разним креативним садржајима подстакнемо све младе таленте да навиштре своја пера и шаљу нам своје радове, и сигурна сам да ћете убрзо, ако већ нисте, забавити поезију онако колико је и ми волимо.

Као што сви већ знате, почетак је нове школске године, па бих желела и да свим првацима честитам полазак у школу ! За оне старије, који живе од распуста до распуста, нова школска година не значи само учење већ и почетак нових дружења, љубави, ... и свињањима желим много успјеха, како у школи, тако и на свим другим пољима.

А за се, као уредник Ризнице, покрено надам да овај наш први број значи почетак једног лијепог и дугог пријатељства.

Невена Стошић

Жива компликација

Мој теча је баш кул тип. Кад за летњи распуст идем код њега у госте, мени је стварно супер. Има велику столарску радионицу и никада не прави питање кад и ја хоћу нешто да мајсторишем. Једино кад почне понекад да ме замајава, онда је жива компликација. Питам ја тако:

- Где је тетка? А он каже:
- Отишла да дође.
- А кад ће да дође?
- Кад на врби роди грожђе.
- Када?!
- На куково лето.
- Ама, шта се измотаваш? Кад ти је то куково лето?
- Лимбурга месеца, кад се мајмун шишају.
- Иди течно у першун.
- Хоћу – каже – кад бацим кашику.
- Какву сад кашику? И где да је бациш?
- Па, код Гиге у шупу!

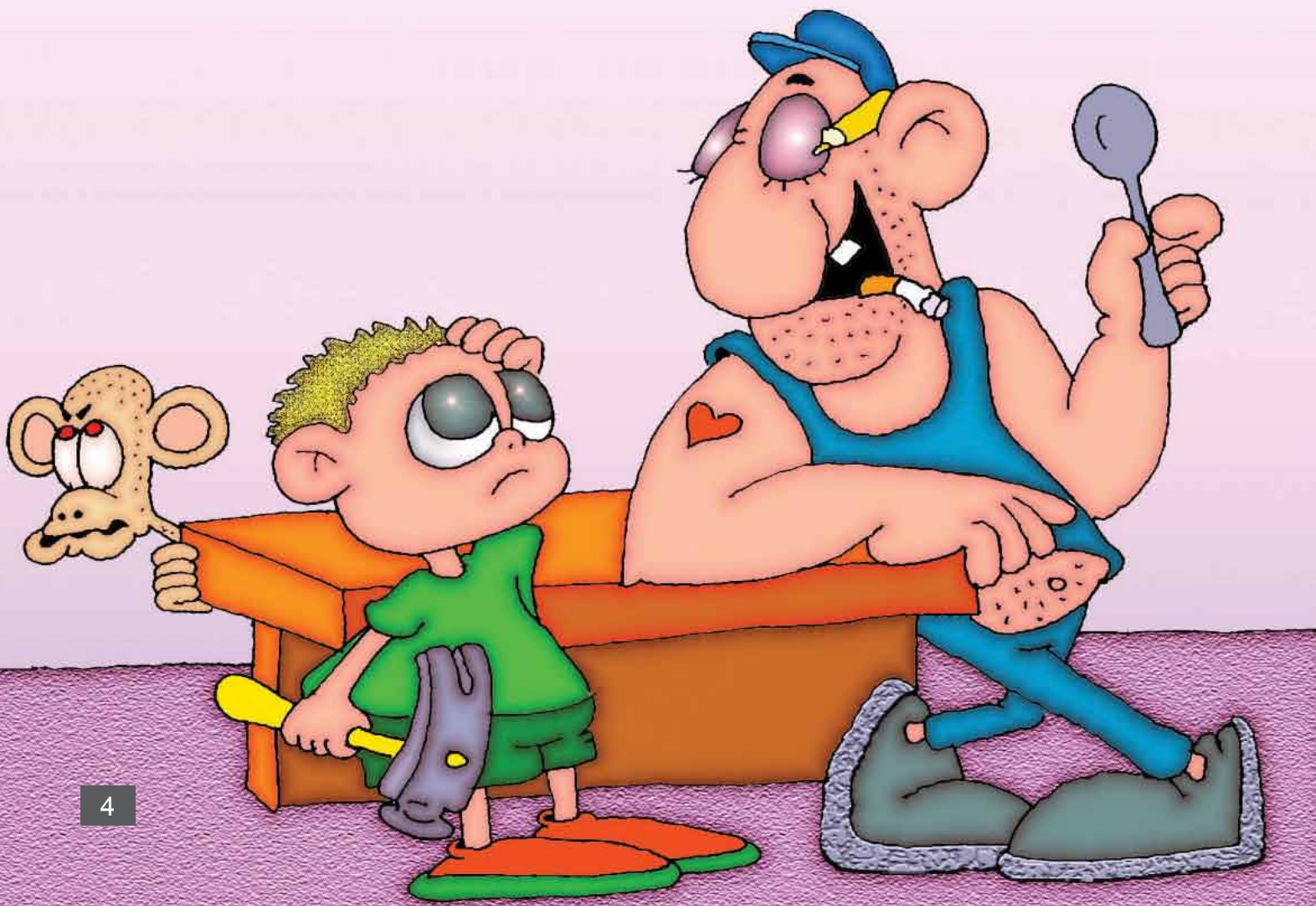
Мислим се ја, код ког Гиге? Не познајем ни једног Гигу. Знам неког Глишу пекара, али он нема шупу.

- А где станује тај Гига?
- Далеко, Богу иза ногу.
- Их, бре течно, оћеш ли ти некад да се уозбиљиш?

А он каже најозбиљније:

- Хоћу, један дан пре никад.

И све тако, никад краја. Дође ми некад, лепо ми дође да одем у Тунгузију.

О добрим писцима за децу

Добри су писци за децу – деца, додуше мало старија, већа, док пишу дечје им срце куца кроз ваздух просто мирише срећа.

Добри су дечји писци – сањари, сањају чак и када су будни, још увек живе у свом детињству, због тога су многим врло чудни.

Наравно, више не пију млеко, сад пију пића жестока, јача, ал' памте још добро укус млека, кашица, сокића и спанаћа.

Они се сећају разних ствари, стварних и нестварних догађаја, маминих нежних речи и славља, татиних грдњи и загрљаја.

Добри су писци за децу - деца, старија много, јача и виша, када су с децом засија сунце чак и кад напољу пада киша.

БРАНКО ЋОПИЋ

Мала моја из Босанске Крупе

Било ми је дванаест година,
први пут сам сишао до града
из мог села, тихог и далеког,
кад сусретох тебе изненада.
Ех, дјечачке успомене глупе!
Мала моја из Босанске Крупе!

Јеси ли ме спазила ил' ниси,
збуњенога сеоскога ђака,
свјетлокосог и очију плавих,
у оклопу нових опанака,
како зија у излоге скупе?
Мала моја из Босанске Крупе!

Наишла си као лак облачак,
твој ме поглед за трен обезнани,
заборавих име и очинство,
како ми се зову укућани.
Изневјерих попут сабље тупе.
Мала моја из Босанске Крупе!

Текли тако гимназијски дани,
успомена на те не оцвала,
модра Уна у прољетње ноћи
твоје ми је име шапутала.
Лебдјела си испред ђачке клупе,
мала моја из Босанске Крупе!

Брзо мину наше ђаковање,
лаган лептир са крилима златним,
ипак тебе у срцу сачувах
кроз све буре у данима ратним.
Та сјећања могу л' да се купе,
мала моја из Босанске Крупе!

Сад је касно, већ ми коса сиједи,
гледам Уну, ћути као нијема,
залуд лутам улицама знамим,
све је пусто, тебе више нема.
Еј, године, немјерљиве, скупе!
Збогом, мала, из Босанске Крупе!

ОГЛАСИ КУПУСНОГ ЛИСТА

Нуди се директор

Полетан, спреман дечак основац,
не пије вино, не воли новац,
шећерне ствари његов су сектор,
зато би радо био директор
негде у селу или у граду,
а у фабрици за чоколаду.

Замена

Четири двојке, нове - новцате,
својина лична Костића Рате,
мењам да знате,
за једну тројку, осредњу, стару,
половну можда или у квару.
Општина Рума
сеоце Врелац,
Ратибор Костић,
азбукострелац.

Једина мана -
признајем грешан -
много сам јешан!

Продаја

У тихом кућу, Берек - сокаку,
унучић Пера продаје баку.
За песме спремна,
за приче главна,
за успаванке нема јој равна.
Љути се ретко, никад не туче
и само каткад за уши вуче.

Нађено

Лопту од крпе
наш'о сам. Позор!
Јуче ми њоме
разбише прозор.
Весели стрелац
нек' ми се сврати,
да му је чика
у реду врати.

Срђан Оклобџија,
бивши тобџија.

БЛАГО ГРАДУ КОЈИ ИМА АДУ

Тамо можеш на бицикл сести
тамо можеш добру клопу јести
тамо можеш пријатеље срести
тамо можеш чути тазе вести

БЛАГО ГРАДУ КОЈИ ИМА АДУ

Можеш лопту са друштвом да пикаш
да се брчкаш да цврчиш на плажи
а без лове можеш да се сликаш
(и за друга места исто важи)

БЛАГО ГРАДУ КОЈИ ИМА АДУ

Тамо можеш срести цуру младу
тамо можеш седети у хладу
тамо можеш пити лимунаду
тамо могу и да те покраду

БЛАГО ГРАДУ КОЈИ ИМА АДУ

КРАЉЕВСКА ПЕСМА

Пун пансион
па још слава
Африка је
рај за лава

Глад без премца
жеђ по мери
страх и трепет
за све звери

Прек опасан
брз ко муња
дању чмава
ноћу луња

Мада буран
живот води
ленштина је
по природи

На истине
ове древне
лав једино
ако зевне

Сви по њему
он по своме
тако чува
свој реноме

Па дабоме

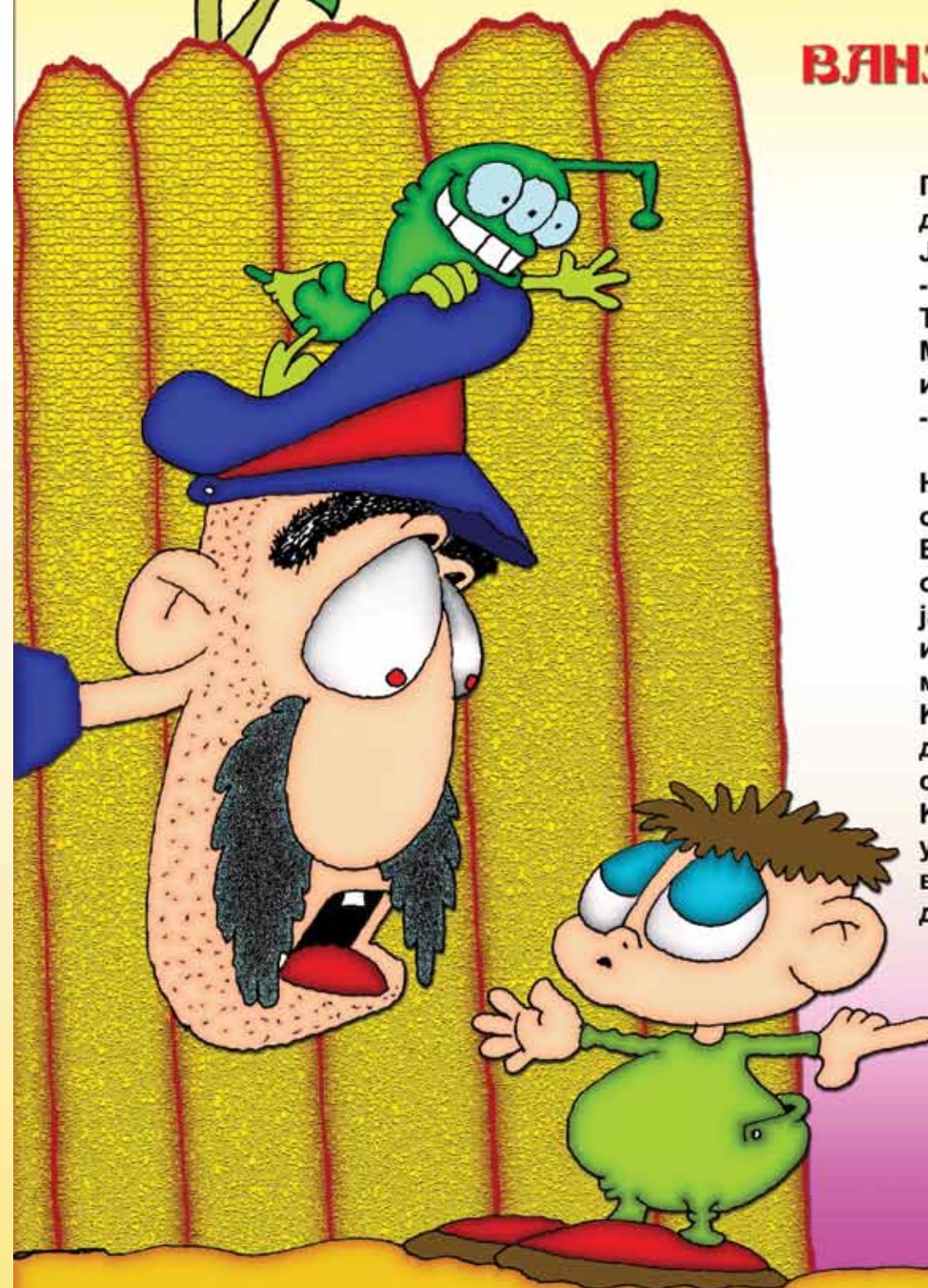
КРПАРЕ

Панталове моје старе
стигле јуче у крпаре.
Крпаре имају плаво лице -
такве су биле ногавице.
На једном месту - зелена боја!?
Грицкала траву колена моја.

ВАНЗЕМАЉАЦ

Под мој прозор
дође Ванземаљац!
Ја га питам:
- Са које планете?
Тад наиђе
Миле милицајац
и рече ми:
- С ким то причаш, дете?

Наста тајац,
оде
Ванземаљац,
оста досмо
ја
и
милицајац!
Како сада
да објасним
свету;
Ко
уопште
верује
детету?

МРАВИ

Пред мојом кућом у бујној трави
живјело тридесет хиљада мрави:
мрави ковачи,
мрави носачи,
мрави пјевачи,
мрави косачи,
мрави пастири,
мрави курири,
мрави берачи,
мрави перачи,
мрави возачи,
мрави монтери, и бројна њихова дјеца.
Мене је стално бољела глава,
од њих се није могло да спава.
Већ раним јутром свира им будница
и онда почиње права лудница:
ковачи сијевају,
носачи носе,
пјевачи пјевају,
косачи косе,
пастири се довикују,
курири их надвикују,
берачи беру,
перачи перу,
возачи шофирају,
монтери монтирају,
а дјеца њихова бројна отворе поља бојна!
И тако ваздан несносна бука,
просто да те ухвати мука.
Још пред мрак сами, кад ће вечера,
сви крену у кућу – у крађу шећера!
Мрави ковачи,
мрави носачи,
мрави пјевачи,
мрави косачи,
мрави пастири,
мрави курири,

мрави берачи,
мрави перачи,
мрави возачи,
мрави монтери, и бројна њихова дјеца.
На кућу крене најезда права
тридесет хиљада гладних мрава!
Издржим и то завитлавање,
кренемо, затим, сви на спавање.
И таман помислим – неће ме бркати,
кад они почну гласно хркати!
Мрави ковачи – страшни хркачи,
мрави носачи – као хајкачи,
мрави косачи – шиште ли, шиште,
мрави пјевачи – пиште ли, пиште,
мрави пастири – као мотори,
мрави курири – ко компресори,
мрави берачи – као трубачи,
мрави перачи – као брусачи,
мрави возачи – као шофери,
мрави монтери – кô транспортери,
а бројна дјеца, жене и бабе
гласни и досадни – као жабе!
Жалбе сам слао на разне стране:
путару Марку,
шефу циглане,
жалио сам се
и водоводу
да мрави из куће
неће да оду,
помоћ сам тражио
од полиције,
ал' ништа, ништа
помогло није.
И шта ћу друго, на крају велим –
покупим ствари и, ево, селим!...

ШИМО ЕШИЋ

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

ПРЕНЕЋУ ТЕ ПРЕКО ПРАГА

Баш ме брига што си буца
И што имаш ихај кила
У твом оку сјај светлуца
Ти си моја добра вила

Не смета ми због дружине
Знам да ти је мана храна
Кад поједеш три ужине
Кад си стално умазана

Вило моја прождрљива
Ниси крива само њопај
Немој бити ко Олива
Нисам ни ја онај Попај

Згодна си ми као буре
Црвениш се као гица
Утовљено моје ћуре
Најлепша си девојчица

Туци кифле хамбургере
Разне пите торте кокте
Све испразни фрижидере
Па кад пређеш преко стотке

Без обзира да л је грешка
Одувек си мени драга
Ма колико да си тешка
Пренећу те преко прага

Ранко Павловић

КАД ЗИНУ ПАТИКЕ

Моје патике зинуле,
Као што змај зна зинути.
Видиш ли, тата, то чудо?
Морам их одмах изути.

Ево и излог зинуо,
Нуди ми патике фине.
И твој ће новчаник, тата,
Морати сада да зине.

РАСТИ БРЖЕ, ТО ЈЕ ЛАКО

Споро растеш. Очајан си?
Мани бригу, главу горе!
Снажном жељом можеш лако
Висини на разговоре.

Изабери дјевојчицу,
повисоку, витку, танку,
уздрхталу, устрепталу,
сличну брези на пропланку.

Одмах у њу заљуби се,
не мари што висока је.
Видјећеш да љубав страсна
израстању подстрек даје.

Онда расти, расти, расти,
својој вили до увенца,
док јој шапћеш мале тајне
да не чују друга дјеца.

Расте даље, расте, расте,
као врба из потока,
Да погледом радозналим
нарастеш до њеног ока.

Опет расти, расти, расти,
одозго у косу њену
да просипаш месечину,
као и ти заљубљену.

Расте брже, то је лако,
бићеш висок као јавор.
Видјећеш да љубав води
звјездама на разговор.

БИСЕРЧИЋИ

РЕКЛА – КАЗАЛА

Дона је РЕКЛА Клари да се Анита заљубила у пекара који је правио путер кифле. Клара је КАЗАЛА Фили да се Анита заљубила у путер кифле које је правио пекар. Фила је ИЗБРБЉАЛА Марти да су се путер кифле које су правиле пекара, заљубиле у Аниту и Клару. Марта је, у поверењу, ИСПРИЧАЛА Анити, да су се Клара и путер кифле које су правиле Дону, заљубиле у пекара. Анита је ДОШАПНУЛА пекару, да су се Дона, Клара и Фила које су правиле Марту, заљубиле у самог пекара. Пекар се онесвестио.

УРОШ ПАЈОВИЋ, НОВИ БЕОГРАД

ПУБЕРТЕТ

Кад тата види моју фризуру,
Одмах добије температуру.

Кад мама дође са посла љута
Каже да сам скренула с пута.

Тетка и теча као из гроба
Питају: "Каква је то гардероба?"

Ујку и ујну стрефио шлог
Кад им показах дечка свог.

Али, ја нисам једина на свету
Која се налази у пубертету.

КАТАРИНА СТАНИЋ, Нови Сад

ХОДАМ КРОЗ ЖИВОТ

Ходам кроз живот по танкој црти
Између јаве и сна.
Као да живот цео ми се врти
Између врха и дна.

Као да ми душа вечито лута
Између неба и тла.
Као да сам увек на пола пута
Између добра и зла.

Ходам кроз живот по танкој нити
Којој не видим крај.
И на том путу да ли ћу бити
Човек или тек покушај?

ДАРКО МИЛЕНКОВИЋ, НИШ

ДРАГОЉУБ

Драгољубе, миран буди,
Не чупај ми косу,
Драгољубе, руке к себи,
Добићеш по носу.

Драгољубе, не дирај ми
Ужину из торбе,
Драгољубе, врати свеску,
Биће тешке борбе.

Драгољубе, што се правиш
Да си сила нека,
Драгољубе, казаћу те,
Избиће те сека.

Драгољубе, киша пљушти,
Мокар си ко мачка,
Драгољубе, трчи кући,
Сад је песми тачка.

АЛЕКСАНДРА МИЛЕТИЋ, ПРОКУПЉЕ

ПЕСМА О ХЛЕБУ

Брашно и со и вода
У посуду се стави.
Љубави пуно се дода,
Од тога хлеб се прави.

Меси га нежно мама,
Као да мене мази,
Успава га песмама,
Док расте на њега пази.

Када из пећи врућа
Векница замирише,
Запева цела кућа:
Хлеб је од хране више!

ЉУБИЦА ЈОВИЋ, НИШ

САН О МОРУ

Никада нисам била на мору
Ал' снови моји често су тамо
И када морску звијезду видим
Рећи ће мени: Ми се већ знамо!

Никада нисам била на мору
Газила пијесак, хватала вал,
Пјевала шкољкама у рану зору,
Па ипак у моме срцу је жал.

Никада нисам била на мору
Ал' оно је увијек у срцу мом,
И кад га снатрим у рану зору
Оно је мојој машти дом.

РАХМАНА КОЛЕНДА, Тарчин

МИЛО МОЈЕ

Отворило срце врата
у њему је све
од злата,
и све ријечи
што се роје
за тебе су,
мило моје,
око моје.
Зарудиле
усне моје,
на њима су
пурпур боје.
На њима се
ријечи роје,
са њих теку
капи,
које оквасише
лист хартије,
да јој буде још
милије
што ће љубав
сачувати,
што је неће
ником дати,
до ономе
ко је даје
и ко љубав
препознаје,
разумије
ријечи ове
и ко снива
исте снове.
Ко од туге
радост ствара,
ко са пјесмом
разговара.
Ко отвара исте
зјене
занесене,
заљубљене.
И све друго
љубав што је
нек ' препозна
око твоје,
мило моје...

КРИСТИНА
ЈАШОВИЋ, Беране

ТРЕШЊА

На имању породичном,
у близини новог пута,
стоји трешња к'о
дјевојка,
поносна и уздигнута.

У прољеће кад олиста,
и у башти се рашири,
много малих пупољака,
из њезине крошње вири.

Када љетњи дођу дани,
плодови су формирани.
Гледају их пролазници
и диве се љепотици.

Кад плодови сочни
сазру,
понаша се као млада.
Тад окупи сву дјечицу
и заспе их бомбонама.

Купе дјеца к'о пилићи,
у башти је цвркут, вика,
ту се сладе и играју,
све док Мјесец не изађе,
окупљене да их слика

НИКОЛА СОРАК,
Рогатица

Слободан Станишић

ПРИЧА СИГУШНОГ ЦРТЕЖА КОЈИ ЈЕ ЛИЧИО НА МЕНЕ

На ивици твоје
Свеске,
Где маргина
Клупу гребе,
Видео сам
Мали цртеж,
И у њему
Препознах себе.

Само да знаш, танак,
Клемпав,
Ту нацртан
Док се клатим,
Моћи ћу
До саме куће,
Још вечерас
Да те пратим.

Уз то, ноћу,
Неће моћи
Да ме скрије
Свеска ова,
Искочићу да отерам
Све друге
Из твојих
Снова.

Ма
ја
Ла
нко
риз
и т

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАЊСТВО
ПРИНЦ РШУМ

ТУЖИЦА ДВОРСКЕ БУДАЛЕ

Нема више оног доба
Краљевске су круне пале
Не пролази наша роба
Нема леба за будале

Док сам био дворска луда
Садио сам плаве лале
Сада чуда има свуда
Нема посла за будале

Људи знају ново знање
Ни са децом нема шале
И дворова све је мање
Нема места за будале

Где су они људи прости
Што им неке даске фале
Сад сви пате од мудрости
Нема леба за будале

ЦИПЕЛЕ

Левој ципели
Рекла десна
Да је тесна

Десној ципели
Одговорила лева
Да не зева

ФМЗ-ЦНЦ

Историческое общество
Татария

принц гючигег
царства

Фотографска: М. Михайлов

ЊЕГОВО ВЕЛИЧАНСТВО ПРИНЦ РШУМ

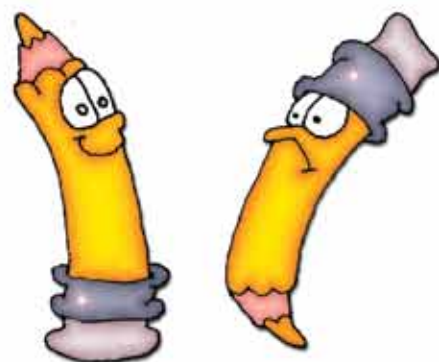

БАСНА

Једна је овца грдила овна:
- НЕСРЕЋО МОЈА НЕМИНОВНА,
ДА ЛИ ОСЕЋАШ ИКАКВЕ ГРИЖЕ,
КРАЈ ТЕБЕ ЖИВОГ ДРУГИ МЕ СТРИЖЕ?

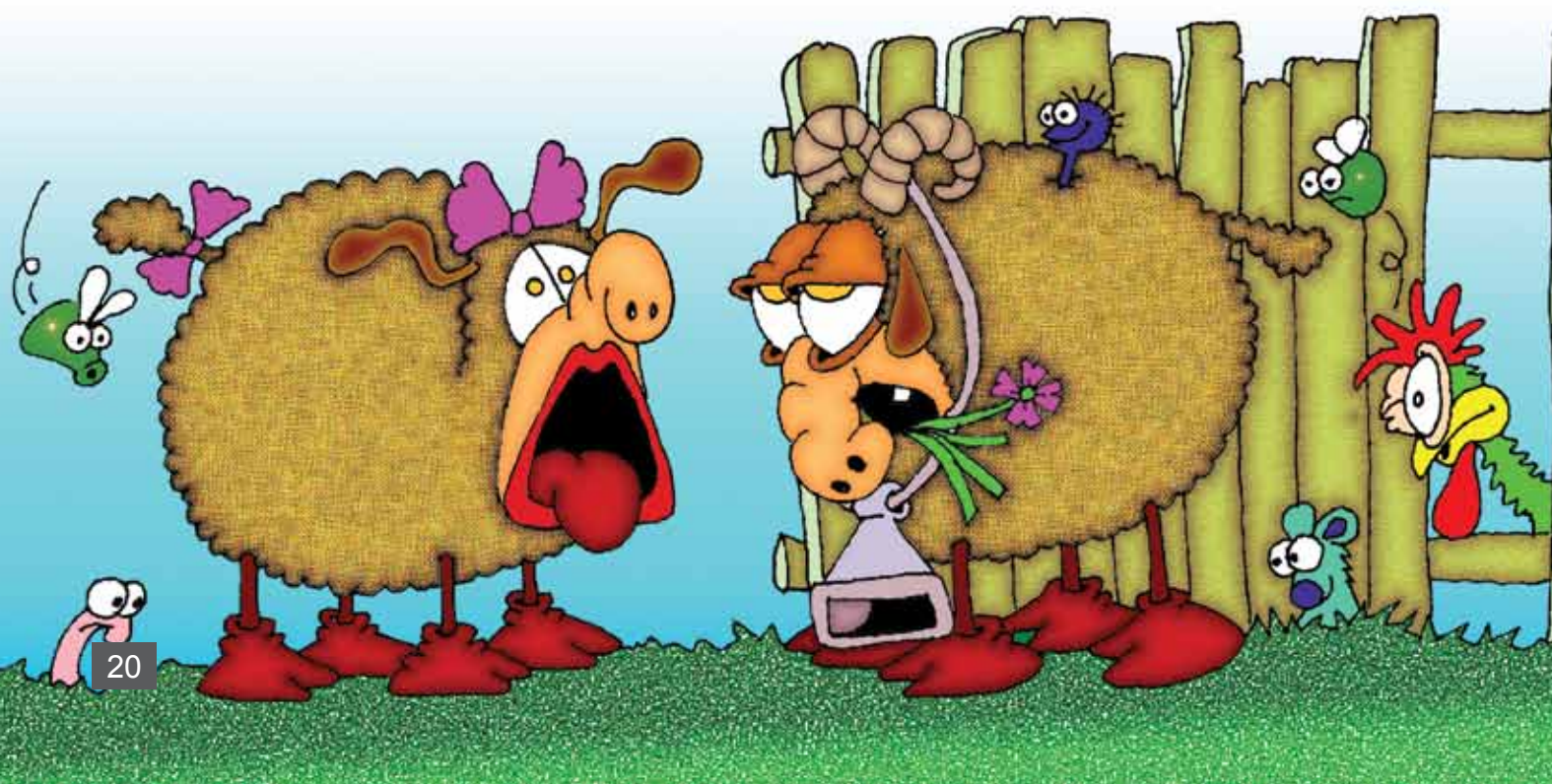
УЗ МАЛО СРЕЋЕ И МАЛО НОВЦА
МОГЛА САМ БИТИ ГОСПОЋА ОВЦА,
ОВАКО С ТОБОМ, ДАНГУБО НИСКА,
ОСТАЋУ ВЕЧНО ОБИЧНА ДВИСКА!

Ован откиде цвет у алеји,
па рече овци:
- АЈДЕ НЕ БЛЕЈИ!

ОЛОВКА ПИШЕ

Оловка пише,
А гума брише,
Ни у шта не веруј
Исувише.

ЗНАТИЖЕЉА

Као мали, питањима
Стварао сам муке свима;
Знатижеља никад сита -
Све је могло да се пита.

Па и данас, рећи могу,
О истој се муци старам,
Јер промених тек улогу:
Не питам, већ одговарам.

Како птице јато сложе?
Да ли вода зна да дише?
И да ли из цвета може
Мирис да се измирише?

Где дрвету стоји стомак?
Како је откривен точак?
И зашто се квочкин момак
Зове певац, а не квочак?

Шта је авет, а шта неман?
Ко ли се не боји ноћу?
Заиста сам био спреман
Да упитам шта год хоћу.

Питања су била многа,
А ја знадох своја права.
Кол'ко траје кад стонога
почне да се запертлава?

Ко то небом распе, моћан,
Светле тачке што га красе,
И да ли је реч скупоба
Име тете иза касе?
Зашто море таласа се?
Шта је то од снега беље?
Ко би знао да се спасе
Од толике знатижеље?

Дејан Алексић

?

?

?

?

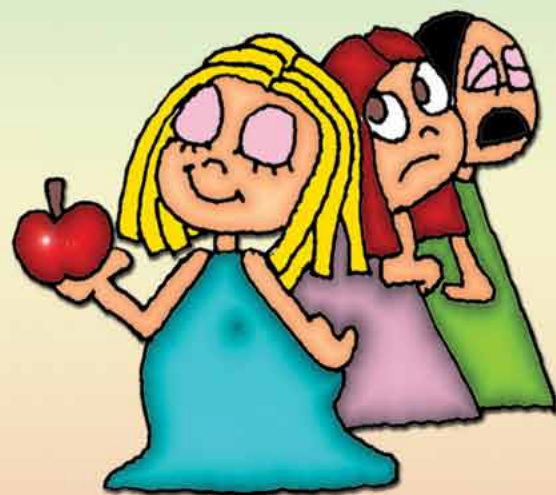

ЗАШТО СЕ КАЖЕ...

ЈАБУКА РАЗДОРА

Први избор за мис универзум, тамо у оној старијој, прастарој Грчкој, бијаше чиста намјештаљка. Није ни чудо јер су на њему учествовале само богиње. Да би себи обезбиједила побједничку ленту и успјешну каријеру у ондашњем шоу-бизнису, Афродита је подмитила председника жирија, тројанског принца Париса, обећавајући му (туђу) жену, лијепу Јелену. По пропозицијама, Парис је најљепшу прогласио уручивши јој јабуку. Ова јабука изазвала је трајну нетрпељивост између Афродите и њених колегиница са Олимпа, а успут је изазвала и најславнији рат у историји.

ЈАБУКА РАЗДОРА данас означава узрок сукоба.

ГОРДИЈЕВ ЧВОР

Када је ступио на тло Мале Азије Александар Велики се нашао пред замршеним чвором на колима краља Гордија. Према легенди, онај ко би успио да развеже ово клупко завладао би свијетом. Александар се није много двоумио и расекао је чвор мачем.

ПРЕСЈЕЋИ ГОРДИЈЕВ ЧВОР значи одлучно ријешити компликовани проблем.

ОДИСЕЈА

Најславнији учесник тројанског рата и идејни стратег грчке побједе, Одисеј, озбиљно је наљутио грчке богове, који су пошто-пото жељели да му се освете и пут на родну Итаку учине што компликованијим и неподношљивијим. Одољевши свим искушењима, Одисеј се показао као тврд орах чак и за богове и вратио се својој вјерној Пенелопи. Ово узбудљиво путовање описао је слијепи пјесник Хомер и свој еп назвао Одисеја.

ОДИСЕЈА представља израз за узбудљиво путовање, препуно авантура, неизвјесне дужине трајања и крајњег исхода.

СИЗИФОВ ПОСАО

Сизиф, принц Тесалије и оснивач Коринта, био је најлукавији међу грчким смртницима, па се зато и замјерио боговима. Како је чак и после смрти преварио бога смрти Танатоса, осуђен је да у Тартару (старогрчка верзија пакла) гура до бескраја једну каменчугу узбрдо, која би се одмах откотрљала доље чим би достигао врх.

РАДИТИ СИЗИФОВ ПОСАО значи радити нешто веома тешко а без икакве сврхе.

КРАТАК КУРС БОНТОНА ЦВИЈЕЋЕ

Хоћете неког да обрадујете букетом цвијећа? Браво! Али, пазите, сваки цвијет уз своју раскошну љепоту, носи и одређену поруку.

РУЖА је краљица цвијећа, цвијет љубави и страсти. Али, само црвена. Жута представља љубомора а бијела чистоту.

КАРАНФИЛ је цвијет помирења. Букет од седам каранфила, добро распоређених, сигурно доноси помирење.

ОРХИДЕЈА је цвијет успјеха. Поклања се са жељом за успјешну каријеру.

ЦИКЛАМА изглађује неспоразуме. Будите опрезни јер се поклања у саксији.

МАРГАРЕТА је цвијет прорицања. Вјерује се да дјевојка њоме може да освоји младића.

Ко жели брата или сестру нека својој роди на крову понуди **ЉИЉАН (КРИН)**. Ако не вјерујете да роде доносе дјецу, онда обрадујте маму букетом овог цвијећа.

БАВИТЕ СЕ СПОРТОМ

Бавите се спортом, не може да шкоди,
спортисти су били и биће у моди.

Кондиције пуни, увек ведри, здрави.
Свако дете треба спортом да се бави.

Одвек смо били, јер смо таква сорта;
најбољи у скоро свакој врсти спорта.

Да ли били први, други или трећи,
ту потоци зноја морају потећи.

Сигурно ће неко са Олимпијаде,
са медаљом доћи, као Дивац Владе.

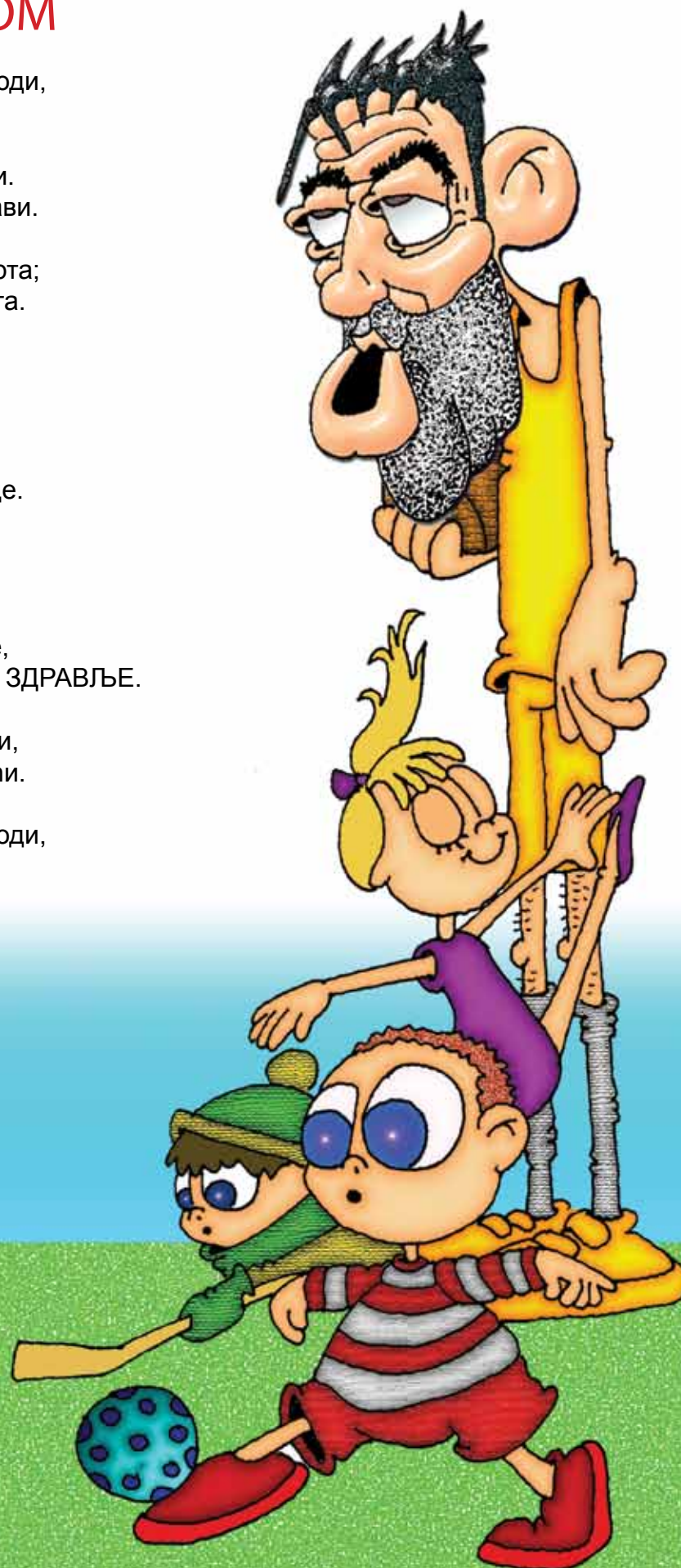
Или ће да игра Лигу шампиона,
и подићи пехар високо до трона.

Разлога ће многи имати за славље,
ал' на првом месту - спорт је, децо ЗДРАВЉЕ.

И од вас ће свако, то вам могу рећи,
много, много нових пријатеља стећи.

Бавите се спортом, не може да шкоди,
спортисти су били и биће у моди.

САША БОЖОВИЋ

КУЋНИ ДЕРБИ

Тата навија за Звезду
За боје бело црвене
У кући нашем гнезду
Мама навија за мене

Тата се врашки дере
Кад Звезда на гол крене
А мама посуђе пере
И увек навија за мене

Тата понекад псује
Уа судију коњу
Прети и протестује
Да ће му разбити њоњу

Мама се само смеши
Док мрве чисти са стола
И тату бесног теши
Због примљенога гола

А мени срце лупа
Просто у телу мигољи
Нек тата косу чупа
Мој Партизан је бољи

Тоде Николетић

НАВИЈАЧКА

Мој је тата стварно супер,
Забаван и врло добар,
Ал' велику има ману
ПАРТИЗАНОВАЦ ЈЕ – "ГРОБАР"!

Од малих ногу, од првог дана,
Само о том свом тиму труби.
Због њега се, вољеног
Партизана,
Стално нервира и живце губи.

Али је у том нервирању
И мала помоћ наша:
Велики "Гробар" у кући има
Три ватрена "Звездаша".

Мама и сестра баш воле Звезду,
И моје срце за Звезду куца,
Наша је боја црвено-бела!
(Због тога тата од муке пуца.)

Волим и ја твој Партизан,
Чувај живце, пусти бриге:
ПАРТИЗАН ЋЕ БИТИ ПРВАК!

(АЛИ, СРПСКЕ ДРУГЕ ЛИГЕ!!!)

Невена Стошић

ПОЕЗИЈА МУЗИКЕ

Да ли вам се икада десило да листате књижице са акордима, или проучавате стихове из неке од антологија рок поезије, и наиђете на пјесму коју никада нисте чули, али њен текст се некако издваја из мора других. А онда, на своју иницијативу или сасвим случајно, сусретнете се са истом пјесмом, овога пута са музичком пратњом, онако како је и створена... Некад се погоди да је утисак који сте стекли читањем лирикса управо онај којим одише њихова музика; понекад се деси сасвим супротно – мучите се да прихватите пјесму такву каква јесте, јер сте другачије схватили њену поруку, можда већ и у глави створили ако не мелодију, онда бар општи тон у коме би она требало да се налази... У таквим случајевима, може се говорити о поезији лирикса. За текст пјесме се и код нас чести користи ријеч *лирикс* (енгл. *lyrics*), која потиче од грчке ријечи *lyrikos*, која је означавала пјевање уз лиру. Данас, она се односи на сет ријечи који прати музику, било говором или пјевањем (израз за „ријечи популарне пјесме“).

Ипак, док неке пјесме могу да функционишу као лирикси, уз музику, друге не могу. Да би била лирикс, пјесма првенствено мора да има регуларну структуру. Тако се слободан стих у поезији (који нема класичну риму нити метрику) као и веома апстрактна поезија, тешко уклапају уз музику. Исто тако неке традиционалне поетске форме, попут рецимо сонета, не одговарају популарној музици, а многе поетске бравуре биле би сулудо потрошене на лириксе јер не би дошле до изражаја. Понекад лирикси пјесме коју сматрамо добром изгледају скоро банално када се пренесу на папир, али је утисак потпуно другачији када нису истргнути из контекста, у њему тек као да потпуно оживљавају... При писању текста намјењеног компоновању, као да се намерно? оставља мјеста за допуњавање, за међусобно бивствовање са мелодијом, са којом заједно боји неку емоцију. С друге стране, неки лирикси су, као уосталом и поезија, заокружене цјелине, које почињу и завршавају се у себи и код којих је поента управо у њима самима тј. у ријечима и у ефекту који покреће у читаочевим мислима...

Будући да су писани за двије потпуно различите циљне групе, лирикси имају и тај „терет“ да треба да заинтригирају конзумента и након само једног слушања а, да би оправдали популарност, често се деси да упадну у клише...

Најједноставнији начин да проверимо да ли је текст неке пјесме по нашем мишљењу поезија је да се запитамо – у конкуренцији са пјесмама које нису писане за музику, са правим продуктима књижевности, да ли би он нашао своје мјесто у антологији...

Може се, наравно, полемисати о томе да ли неинструментална музика представља неку врсту популаризације поезије – у данашње вријеме, људи ће радије послушати неки музички албум него прочитати збирку пјесама; или можда на тај начин превелику улогу дајемо тексту пјесме, као да је музика ту само да нам помогне да прогутамо нешто лијепо и корисно (идеја о томе да поезија треба да служи да забави и поучи – *utile/dulci* јако је стара, а користио ју је Хорације у својој „Посланици Пизонима“ (*Ars Poetica, Epistula Ad Pisones*) гдје прави паралелу са давањем горког лијека болесном дјетету – да би прогутао спасоносни напитај, рубови чаше му се обложе медом – тако и оно забавно у поезији служи да нас приволи да прихватимо моралну поуку и љепоту умјетничког дјела).

Неминован је закључак да су данас, из ових или оних разлога, музика и текст готово неодвојиви (иако постоје и музичари који се баве искључиво инструменталима јер су довољно добри да успијевају да пренесу своју причу мелодијом, без додатног објашњења).

Можда несвјесно, музичаре ријетко кад описујемо као пјеснике. За нас су Бора Чорба, Ђорђе Балашевић, Леонард Коен, Ник Кејв и други – пјевачи, музичари, али ријетко кад пјесници, иако су многи од њих своје пјесме издавали и у штампаној форми, дакле као књиге. Текстове великог броја пјесама „Бијелог дугмета“ написао је Душко Трифуновић. Лијепо је знати да се не сведе сви текстови на „oh, yeah, baby“ или још горе на многе „бисере“ и хитове домаће новокомпоноване музике (популарних народњака)... Као и свуда, неопходно је разликовати кич

од умјетности. Срећом, много је текстова који се могу описати као „чиста поезија“.

Појам „чиста поезија“ не односи се увијек искључиво на поезију, може се и за прозу рећи да је „чиста поезија“, ако тиме желимо да укажемо на њену љепоту, мелодичност, одмјереност... Професорка теорије књижевности на Филолошком факултету Универзитета у Београду једном је рекла: „*Сопствена соба* Вирџиније Вулф вам је чиста поезија. То вам је као *Iron Maiden* – врх врхова, нема ништа боље!“ =)

За овај први број редакција се одлучила за пјесму „Тема Classica“, једну од омиљених међу свим члановима, јер вјерујемо да ће она бити добра илустрација за оно што ми овдје покушавамо да урадимо. Аутори ове пјесме су чланови групе „С времена на време“, а она се налази на њиховом дебитантском албуму из 1975. год, који носи исто име. Састав „С времена на време“ основали су 1972. године Миомир Ђукић Мики, (прим, гитара, вокал), Војислав Ђукић Коки (гитара, вокал), Асим Сарван (вокал, гитара) и Љуба Нинковић (гитара, вокал). Док су браћа Ђукић још

у гимназији са флаутистом Банетом Зарином свирали као „Пуполци“, Асим Сарван се са кантаутором Љубом Нинковићем упознао на студијама Опште књижевности. Њих четворица су се окупили у Радио Београду, снимајући сонгове за тада популарну емисију „Тип топ кабаре“. Повремено су радили заједно и тако је дошло до имена групе, која се окупљала с времена на вријеме. У почетку каријере највише су били ангажовани на такозваној примијењеној музици за радио, ТВ, филм и позориште. Њихов деби албум из 1975. године садржао је хитове „Тема classica“, и „Тражи мене“. Због тога, али и због квалитетне музике, надахнутих текстова и аранжмана, овај албум се и данас сматра једном од најбољих домаћих акустичарских плоча.

Ако вам се допала ова пјесма, можете нам писати о својим импресијама, или о мислима покренутим њом, или једноставно подијелите са нама асоцијације које је у вама пробудила... Наравно, можете нам слати и своје приједлоге - можда баш ваша омиљена пјесма заслужије да се помене као

Тема Classica

Од почетка на овамо, све се мења непрестано
Зато много снаге треба да се крене све до неба
Зато много снаге треба да се крене све до неба.

Кад ми душа спусти једра, кад Пегазу клону бедра
Ето мени црне птице, црне птице злосутнице
Ето мени црне птице, црне птице злосутнице.

Соба препуна књига, кутија мала што свира,
Гледам прастари свод, у оку оловни сан зри.
Мисли лете све даље, блиставе нестварних боја,
Гледам китњасте рам, на слици прашњави лик бди.

Чаробним дворцима журим, оргуље чујем у тами
Пастир у фрулу свира, опет нови се рађа дан.
Зове ме нестало време, музика опојно дира
Чујем и звук клавира, небо празнује овај сан.

Жена уснулог лика тешка ми отвара врата,
Чудни осећам страх крај себе не чујем њен глас...
Мноштво нестварних лица слике ми ствара из прича,
Док је нечији свет још давно сањао свој сан

Мекани звуци клавира, она ту музику свира
Очи јој чудно сјаје – то са прашњавих слика знам
Поглед јој узалуд тражим, туга ме мучи и слама,
Очи јој крије тама, све је нестало некуд већ...

умјетничко дјело. Унапријед морам да разочарам поклонице оних врста музике које служе првенствено за разбибригу да такве текстове нећемо објављивати, с обзиром да ово није teenage/трач/скандал тип часописа, већ првенствено књижевни часопис, па ћемо се у складу са тим држати текстова који посједују умјетничку вриједност. Такође ћемо се потрудити да са вама подијелимо информације о ауторима, као и евентуално о стваралачком току и идеји пјесме, ако нам такви подаци буду доступни. Приједлоге и коментаре можете слати на адресу:

Часопис „Ризница“
Слободана Јовановића 5,
78 000 Бања Лука

са назнаком „за рубрику
поезија музике“

e-mail:
casopis_riznica@yahoo.com

Б.С.

КЊИГЕКОЈЕ СЕ ГЛЕДАЈУ

Филм у себи спаја велики број појединачно независних умјетности.

Умјетност XX века унијела је многобројне новине у сам појам умјетности, тако да ју је данас знатно теже дефинисати.

Било како било, већина људи би се сложила да је филму, да би то заиста био, потребан сценарио. Е, ту улазимо у домен књижевности! Наравно, сусрећемо се са истим проблемом на који наилазимо сваки пут када скренемо на расправу о књижевности а то је – Гдје направити границу између књижевности као умјетничке дисциплине и онога што то није? У овом случају уздаћу се у вас, младе читаоце, да разграничите то по сопственом нахођењу. Гдје се ту уклапа филм? Иако сваки писани драмски текст може послужити као сценарио, чисто да би ствари биле ближе одређене и интересантније, определијели смо се да се у овој рубрици бавимо књигама које су (непосредно након објављивања или вијекovima касније) екранизоване.

Разлози оних који се одлуче да погледају филм снимљен по књизи су различити. Зато и не чуди да ме је момак који ради у DVD клубу на тражење екранизација Шекспирових дијела „Ромео и Јулија“ и „Хамлет“ дочекао злобним, а ипак очекиваним коментаром: „Шта, пренапорно је за промјену прочитати књигу?“, иако су моји разлози (а женски део ће ме, сигурна сам, схватити – читај: Леонардо ди Каприо и Итан Хок) били потпуно невини... Наравно, и данас постоје људи који воле да читају. У њиховом случају, филм снимљен по књизи коју воле могућност је да нешто познато и драго сагледају из потпуно новог угла. Испоставило се да је филм захвалан за велики број књижевних врста и жанрова – тако се осим драме на великом екрану појављују и прозни текстови, са најразличитијом тематиком! Као примјер навешћемо популарног „Господара прстенова“ (епску фантастику Џ. Р. Толкина), Кларкову „Одисеју у свемиру“ (научна фантастика), Киплингovu „Књигу о џунгли“ (авантура), као и велики број бајки оживљених у Дизнијевом студију... Али, да се сада не задржавамо на томе!

За први број ријешили смо да изаберемо нешто што је актуелно, а ипак никада превише обрађено – 6. наставак серијала о Харију Потеру, филм „Хари Потер и Полукрвни Принц“. Још у својој првој књизи о малом чаробњаку са ожиљком у облику муње на челу, Џоана Роулинг рекла је да неће бити дјетета на свијету које неће знати његово име. Свака од књига о Харију Потеру ишчекивана је са нестрпљењем од огромног броја обожаваца, а са сваким новим наставком тај број се само повећавао – снимање филма чинило се као логичан следећи корак.

Harry Potter

До сада је екранизовано првих шест књига, последња тек прије нешто више од два мјесеца. Иако прича прати главне токове дешавања из књига па су самим тим сви филмови суштински јако различити, и иако су се током година смјењивали режисери и тимови који су на њима радили, сви они имају неколико заједничких позитивних страна – одличну реализацију магије у пољу ефеката, музике и јако добру глумачку екипу коју предводи нераздвојна тројка Данијел Редклиф (Хари), Ема Вотсон (Хермиона Гренџер) и Руперт Гринт (Рон Весли).

Шести дио „Харија Потера“ може се посматрати као нека врста прекретнице – у њему се напоскон назире како би прича могла да се заврши, као и гдје је кључ Волдеморове бесмртности. Помоћу сита-за-мисли и у пратњи (а овог пута и уз дозволу) Албуса Дамблдора, директора Хогвортса, вјероватно најпрестижније школе за вјештице и чаробњаке, Хари завирује иза маске Лорда Волдемора и открива животну причу Тома Ридла, самосталног и насилног сирочета, несвјесног сопственог племенитог поријекла али и те како свјесног своје посебности и моћи које друга нормалска дјеца не посједују, а коју он тако радо користи да би их застрашио или контролисао (особине које је задржао и као одрастао). На тај начин сазнаје за постојање хоркрукса, најмрачније од свих мрачних магија, предмета у које је Волдемор сакрио дијелове своје исцјепкане душе, и нови задатак му се практично сам намеће – пронаћи их и уништити. У овом дијелу, Хари више није само дијете пред које игром случаја искрсавају разне невоље, најчешће изазване Волдемовом жељом да га напоскон докрајчи, већ раме уз раме са Дамблдором, највећим и најопаснијим противником Мрачног Господара, одлази у потрагу... Истовремено, на Хогвортсу се дешавају разне промјене – Снејпу се напоскон остварује животна амбиција да предаје Одбрану од мрачних вјештина, док његов бивши предмет, Напитке, преузима професор Хорације Пужорог, некадашњи главјешина куће Слитерин, који се на Дамблдоров наговор вратио из пензије кријући велику срамотну тајну. Као да је цијела школа полудјела – Хермиона више није најбоља у Напицима јер Хари игром случаја долази до старог уџбеника који је припадао Полукрвном Принцу, мистериозном генијалцу напитака, чија се упутства испостављају кориснијим од званичних. Рон је с друге стране презаузет својом лудо заљубљеном, луцкастом и свакако напорном новом дјевојком Лавандер Браун (што чини да Хермиона још више изгуби контролу), Хари постаје свјестан својих осјећања према Роновој сестри Џини, коју је још као дванаестогодишњак херојски избавио из Дворане тајни, а можда најчудније од свега, Драко Мелфој више не користи сваку прилику да прави злобне коментаре на рачун Грифиндораца. Док се он бори са задатком коме није дорастао, у први план се поново враћа Снејп и опет нас баца у недоумицу на чијој је он заправо страни, коме је вијеран... Шокантан и неочекиван завршетак само распирује радозналост и отежава чекање појаве следећег наставка...

Очекивано, филм од 153 минута тешко може да испрати све невјероватне ствари које нам ова прича пружа, али добар избор из мора епизода колико-толико нам даје увид у главне токове приче, надовезује се на претходне дијелове и чини подлогу будућих. Велики је акценат стављен на тинејџерске љубавне проблеме главних јунака, као и на Мелфојеу борбу да истраје у мисији која му је повјерена а лик Албуса Дамблдора дат је у нешто другачијем свјетлу од досадашњег. Велика доза хумористичких епизода и технички одлично одрађене сцене борбе као и деструктивних игарија Волдемових Смртождера, довољан су разлог да погледате овај филм. Ипак, наша најискренија препорука је да Харија Потера упознате онаквог каквог га је Џоана Роулинг осмислила, путем књига у којима има много више детаља, гдје су ликови и њихови међусобни односи психолошки продубљенији, и гдје вам се пружа прилика да и сами уђете у свијет магије, живите уз јунаке књиге, радујете се њиховим успјесима и плачете над њиховим несрећама, нешто што вам може пружити готово свака добра књига, а ова је гарантовано једна од таквих.

ДАР-МАР

НИПИ-ЗЕПЕ ПЕПЕ-ТАПАК
ИПИ-ЗУПУ-ЗЕПЕ-ТАПАК

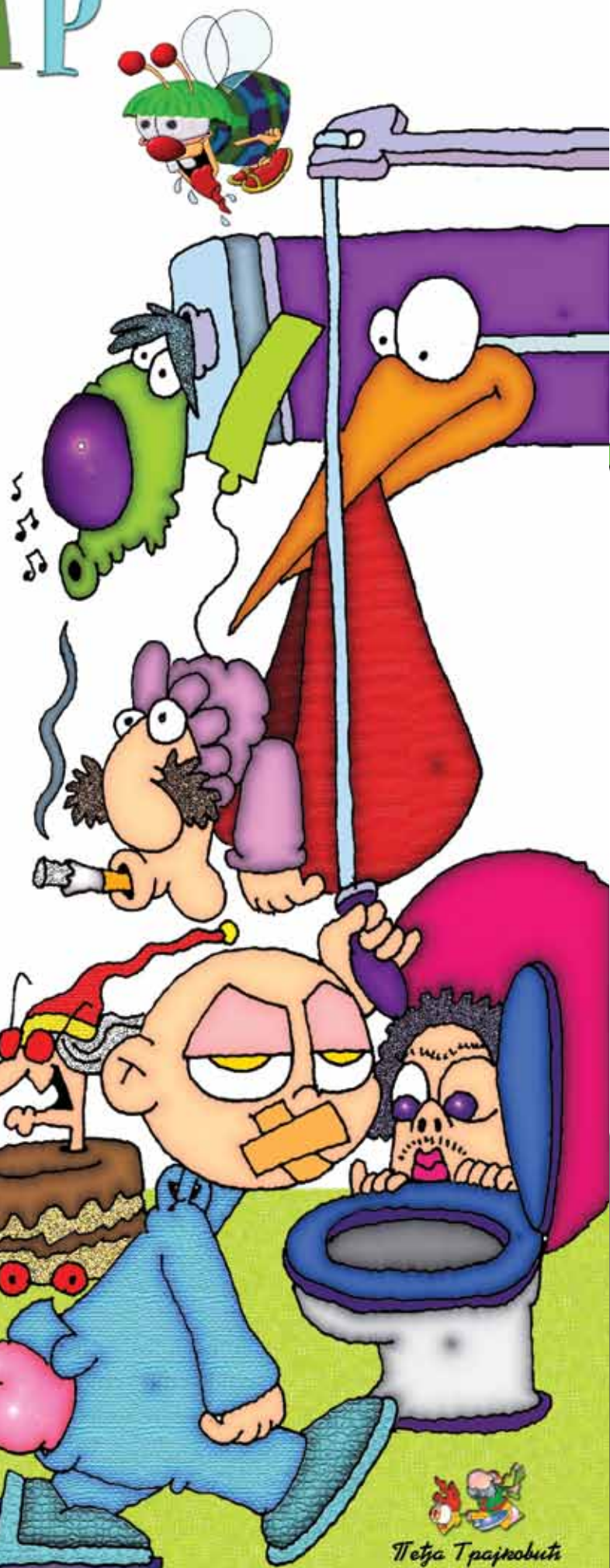
Цвркуће стари моравски лав
из кесе насмејаног усисивача,
свакога петка променим став
и попијем мастило с упијача.

Нисам хтео коприве да жваћем
на устима ми пласт-ханза,
напунио сам њима гаће,
сад имам гузу као шимпанза.

Бака нам је са јужног пола
стигла на торти са точкићима,
дека је журио вола крај стола
да га нахрани коцкастим пићима.

Јуче је рода уз зафрканцију,
коначно донела мога тату,
мама му је проверила гаранцију
и дала за играње мени и брату.

Комшиница ми је у шољу
гледала храбро, уз пуну слободу,
док нисам на коцки изгубио вољу,
па сам морао да пустим воду.

ЗЕЛЕНЕ ПЕСМЕ

ЖИВОТ

Ево још једног важног открића:
и биљка спада у жива бића,
ко риба што плива, птице што лете,
као маче и као дете.
Она се роди, па буде клинка,
порасте, цветом се шареним шминка,
биљка се храни, трном се брани,
изроди децу што на њу личе
и онда умире на крају приче.

МОДА

У пустињи, без капљице воде,
један кактус усред песка дрема,
има бодље, ал' никог не боде
и како би - никог ни нема.

У пустињи, где су воде ретке,
сви кактуси баш исти фриз носе -
изгледају ко рибаће четке,
јер им трње расте место косе.

ПИТАЊЕ ЈЕ САД!

Да л' зна дрво да се прави важно
што је тако велико и снажно?
Да ли му је тешко, може бити,
по гранама плодове кад кити?
Да ли трава пати што је мала,
што је јадна тако ниско пала,
па је газе и човек и крава,
или трава мисли да је "страва"
јер је она џиновска за мрава?
Да ли цвеће ужива од среће,
кад му пчела на латице слеће?
Да л' се плаши кад је бумбар праши?
Да л' га боли кад га беру наши?
Да л' је гордо кад у вазу крене
да лепотом својом светом зрачи,
или јадно од туге увене,
што га неко од куће одвлачи?

Петја Трајковић

А САД ПАЗИ - ИГРОКЛАЗИ !

ТОДЕ НИКОЛЕТИЋ

« А З Б У К О В А Њ Е »

Лица: ученици првог разреда.

Радња се догађа у свечаној школској сали за вријеме пријема првака.

Учитељ: У Буквару ништа мање тридесет је слова –птица,
Читање је цвркутање, баш је лијепа ћирилица.
Свако слово нешто значи и ко сунце деци зрачи.
Ко научи читати, све ће знати питати...

Дјечак: А је као апарат!

Дјевојчица: Б је слово као брат.

Дјечак: В је ведро, веселије...

Дјевојчица: Г је зна се голубије

Дјечак: Д је као добар дан!

Дјевојчица: Ђ је као Ђурђевдан.

Дјечак: Е је слово еластично

Дјевојчица: Ж је живој жаби слично.

Дјечак: З је звонко попут звона.

Дјевојчица: И је лијепо ко икона...

Дјевојчица: Ј је јаје чуваркућа.

Дјечак: К је као кров и кућа.

Дјевојчица: Л је као лијепо лице...

Дјечак: Љ - ко љупке љубичице.

Дјевојчица: М је мајка увијек млада.

Дјечак: Н је слово као нада.

Дјевојчица: Њ, њихово, њино, њено,

Дјечак: О је слово омиљено...

Дјевојчица: П, поштење. П, поносно!

Дјечак: Р, рјечито. Р - радосно,

Дјевојчица: С је супа и салата...

Дјечак: Т је слово као тата...

Дјевојчица: Ћ је ћурка, ћуп и ћато,

Дјечак: У је слово умиљато!

Дјевојчица: Ф је фудбал што нам треба,

Дјечак: Х је парче топлог хљеба.

Дјевојчица: Ц је цуцла, цицибан.

Дјечак: Ч - чистоћа, част, чобан.

Дјевојчица: Џ је џемпер и џапање,

Дјечак: Ш – шушкање - шапутање.

Учитељ: Тридесет слова, златан стручић, убери да ти освјежи знање.
Читање то је чаробни кључић који те води у васпитање.

Исповјести лутајућих репортерки

На улицама Бањалуке

Музички Павиљон 12:59h

Три дјевојке. Један капућино, једна топла чоколада и један газирани сок од наранџе. Савршена атмосфера једног обичног дана у граду динамике и носталгије. Бања Лука...

Шта то асоцира на овај град? Бански двор, споменици, Народно позориште, можда Врбас. Али за ове три дјевојке Бања Лука значи нешто друго!

“Сјећаш ли се кад је наш друг из разреда, за писмену вјежбу, на тему “Дивим се...” рекао да се диви Петру Кочићу јер већ деценијама стоји на једном мјесту у истој пози.”

“Да, баш сам се сјетила данас кад смо пролазиле поред споменика у парку. И знаш шта још? Љета на фонтаницама! То је био провод!”

“Често се сјетим наших шетњи Господском улицом. Обожавам овај град! Све непремостиве разлике у Бањалуци савршено избалансиране, и то се примјећује сваким издисајем атома...”

“Шта рећи? Савршена заједница људи и околине. Сјећаш ли се посјете народном позоришту, када је наша другарица глумила у представи.”

“Да! А послије представе, правац сластичарна и тоне палачинки.”
Гласно су се насмијале.

“Увијек се дивим пензионерима, који поподнева проводе играјући шах испред галерије. Често их посматрам како пуни младалачког духа уживају у игри.”

“Ма, стари добри пензионери. Можда су у младости били јунаци фудбалских терена.”

“Ех, фудбал. Кад се само сјетим нашег провода на стадиону. То је била лудница.”
Дјевојке су купиле ствари, узеле рачун и кренуле пут Кастела. Ходале су улицама њиховог омиљеног града, и разгледале већ познате призоре: старца на бициклу, заљубљене парове, грају веселе дјеце, зраке сунца које савршено обасјавају град. Занимљиво је шта је Иво Андрић рекао о Кастелу: “Гледајте ово камење у зидинама. Бог зна одакле је донесено, из којих каменолома, са којих страна, и којим путевима. Видите како је све помирено као ријеч у реченици...”
Ми сада напуштамо шарени свијет ових дјевојака, Иву Андрића са својим ријечима, и летимо изнад Кастела, изнад Врбаса и настављамо да се дивимо љепотама овог града. Позивамо и вас да се увјерите у истиност наше приче.

Репортажу радили
чланови мултимедијалне
секције “Ђачки студио”:

Биљана Милановић
Маја Ивић

Катарина Врховац

Основна школа „Иво Андрић“ Бања Лука

FRIEND tamaris FRIEND

ПОЗИВ НА САРАДЊУ

Позивамо све читаоце - школарце да нам шаљу своје радове: пјесме, приче, скечеве, репортаже, цртеже, информације о догађајима које бисте жељели да пропатимо као и питања из области књижевности и из свих других области за која сматрате да су занимљива и да можемо да вам одговоримо.

Позивамо све наставнике, професоре, учитеље, руководиоце секција да активирају своје ђаке и литерарне дружине и шаљу нам репортаже о својим градовима, екскурзијама, школама, талентима, јубилејима, приредбама...

Позивамо и све одрасле писце, знане и незнане, познате и непознате, спремне на сарадњу, да нам шаљу своје пјесме или приче и на тај начин постану дио овог нашег пројекта.

Пишите шта вам се свиђа, шта вам се не свиђа, шта би требало додати а шта избацити, на тај начин ћете нам помоћи да напредујемо. Ми ћемо се трудити да сваки слjedeћи број буде бољи од претходног, све штампане радове ћемо наградити књигама, а они нај, нај, најбољи ће добити и вредније награде и то већ од следећег броја Ризнице.

Часопис „Ризница“

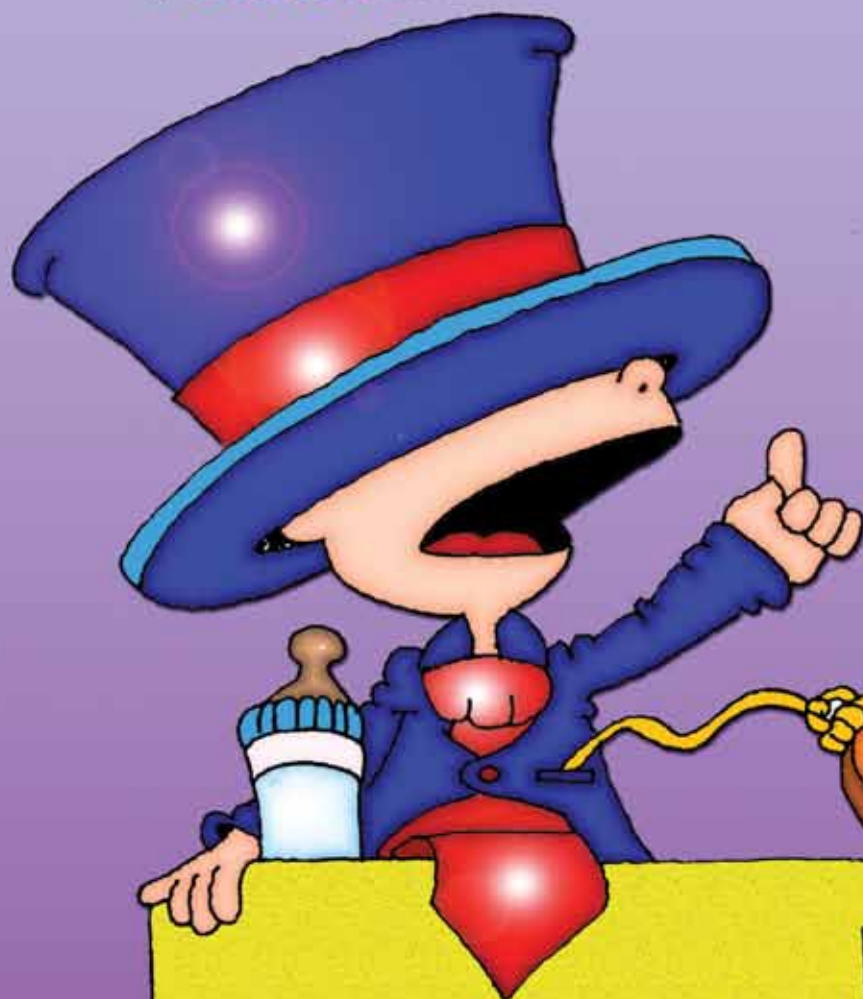
Бања Лука, Слободана Јовановића 5

Тел: +387 51 300 152, +387 65 47 11 87, +387 65 460 271

e-mail: casopis_riznica@yahoo.com

ТРАЖИМ ПОШТОВАЊЕ

ТРАЖИМ ПУНО ПОШТОВАЊЕ
ЗА ГРАЂАНЕ РАСТОМ МАЊЕ
НЕК ОДРАСЛИ ДОБРО ЧУЈУ
ОД САД ДА МЕ СВИ ПОШТУЈУ

**ВИШЕ НИКО НИ У ШАЛИ
ДА МЕ НИЈЕ ЗВАО МАЛИ**

ОДРАСЛИ СУ ВАЉДА ВЛАСТ
ШТО ИМАЈУ ВЕЋИ РАСТ
НЕК ОЗБИЉНО СХВАТЕ МЕНЕ
И НЕК ПОЧНУ ДА МЕ ЦЕНЕ

**ВИШЕ НИКО НИ У ШАЛИ
ДА МЕ НИЈЕ ЗВАО МАЛИ**

ТРАЖИМ ПУНО ПОШТОВАЊЕ
ЗА ГРАЂАНЕ РАСТОМ МАЊЕ
МУЋНУО САМ И ЈА ГЛАВОМ
РАВНОПРАВНОСТ ТРАЖИМ С ПРАВОМ

**ВИШЕ НИКО НИ У ШАЛИ
ДА МЕ НИЈЕ ЗВАО МАЛИ**

Владимир
Андрић